

LBRIS

We know
books

Samanta Schweblin (Buenos Aires, 1978) este o scriitoare argentiniană de limbă spaniolă. În 2002, Schweblin a publicat primul său volum de povestiri, *El núcleo del disturbio*, care a câștigat un premiu din partea Fondo Nacional de las Artes din Argentina și locul întâi la Concursul național Harold Conti. În 2008, a câștigat Premiul Casa de las Américas pentru volumul de povestiri *Păsări în gună* (*Pájaros en la boca*), iar în 2015 a publicat cel de-al treilea volum de povestiri, *Siete casas vacías*. Primul său roman, *Vis febril* (*Distancia de rescate*), a câștigat Premiul Tigre Juan 2015 și a fost finalist la Premiul Man Booker International 2017. În 2018 a publicat cel de-al doilea roman, *Mutzunaki* (*Kentukis*), nominalizat, de asemenea, la Premiul Booker International. Povestirile Samantei Schweblin au fost incluse în mai multe antologii, iar traducerea unora dintre ele au fost publicate în revistele *The New Yorker* și *Granta*. În 2010, a fost aleasă de revista *Granta* printre cei mai buni 22 de scriitori de limbă spaniolă sub 35 de ani. Scrierile sale au fost traduse în 35 de limbi, printre care engleză, germană, franceză, italiană, portugheză, sârbă și suedeză. Locuiește în Berlin.

SAMANTA SCHWEBLIN

MUTZUNAKI

Traducere din limba spaniolă și note
MIOARA ADELINA ANGHELUȚĂ

LITERA
București

Mai întâi și-au arătat sâni. S-au așezat toate trei pe marginea patului, în fața camerei de filmat, și-au dat jos tricourile, apoi, una după alta, și-au scos sutie-nele. Robin aproape că nu avea ce să arate, dar a făcut același lucru, mai atentă la cum priveau Katia și Amy decât la propriul ei joc. Dacă vrei să supraviețuiești în South Bend, îi spusese ele cândva, cel mai bine e să te împrietenești cu tipele bazate.

Camera era instalată în ochii jucăriei de pluș, uneori aceasta se răsucea, înainta sau mergea în marșarier cu ajutorul a trei roțițe ascunse dedesubt. Era manevrată de cineva de undeva, nu se știa de cine anume. Arăta ca un ursuleț panda obișnuit și ieftin, deși se-măna mai degrabă cu o minge de rugby turtită la unul dintre poli, ceea ce îi permitea să stea în picioare. Cine se afla de partea cealaltă a obiectivului încerca să le urmărească mișcările fără să piardă nici un detaliu, așa că Amy l-a ridicat și l-a pus pe o banche-tă, la aceeași înălțime cu sâni. Ursulețul îi aparținea lui Robin, dar tot ce era al lui Robin era și al Katiei, și al lui Amy, după pactul de sânge încheiat vineri, care

trebuia să le unească pentru tot restul vieții. Cum fiecare dintre ele avea de îndeplinit o provocare, s-au îmbrăcat din nou.

Amy a pus iar ursulețul pe pardoseală, a luat găleata pe care chiar ea o adusese de la bucătărie și a așezat-o peste el, acoperindu-l astfel de tot. Găleata a început să se miște agitată prin încăpere, fără să vadă nimic. Se ciocnea de caiete, pantofi și haine împrăștiate, ceea ce părea să scoată jucăria și mai mult din sărite. Când Amy a început să simuleze că respirația ei devine sacadată și că geme excitată, găleata s-a oprit. Katia s-a alăturat și ea jocului, unindu-se într-un lung și profund orgasm simultan.

– Asta nu era provocarea ta și nu se pune, a prevenit-o Amy, când s-au oprit din râs.

– Sigur că nu, a spus Katia, ieșind glonț din cameră. Pregătiți-vă! a țipat ea pe când se îndepărta pe coridor.

Robin nu se simțea în largul ei în timpul jocurilor ăstora, chiar dacă le admira pe celelalte două pentru spontaneitatea lor, pentru felul cum se purtau, cum vorbeau cu băieții, cum făceau ca părul să le miroasă mereu bine, iar oja de pe unghii să arate impecabil toată ziua. Când jocurile întreceau anumite limite, Robin se întreba dacă nu cumva era pusă la încercare. Ea intrase ultima în „clan”, după cum îl numeau ele, și se străduia cât putea să corespundă standardelor.

Katia s-a întors în cameră cu rucsacul ei. S-a așezat în fața găleții și a eliberat jucăria.

– Fii atenă, a spus, privind spre cameră, în timp ce ochii ursulețului o urmăreau.

Robin se întreba dacă putea să le înțeleagă. Părea să le audă fără probleme, vorbeau în engleză, ca toată lumea. Poate că a vorbi engleza era singurul lucru bun care ți se putea întâmpla dacă te nășteai într-un oraș groaznic de plictisitor ca South Bend, dar, chiar și așa, mereu exista posibilitatea să dai peste un străin care nu știa să întrebe nici cât e ceasul.

Katia a deschis rucsacul și a scos albumul cu poze de la orele de sport. Amy a început să aplaude și să strige încântată:

– O ai și pe piți la tine? I-o arăți?

Katia a dat din cap aprobator. A început să răsfioască pagină după pagină nerăbdătoare, cu vârful limbii ieșit printre buze. Când a găsit-o, a deschis larg albumul în fața ursulețului. Robin și-a întins și ea capul ca să vadă mai bine. Era Susan, ciudățica de la orele de biologie, din a cărei hărțuire clanul făcuse un sport.

– I se spune „căcăcioasa”, a spus Katia, încrețind din buze de vreo două ori, ca de fiecare dată când punea la cale o răutate la cel mai înalt nivel, așa cum impunea clanul. Și acum să-ți arăt cum să scoți bani

pe nimic de la ea. Robin, scumpi, ții tu cartea ca să-i arăt eu domnului ce are de făcut?

Robin s-a apropiat și a susținut cartea. Amy privea curioasă, fără să știe planul Katiei, care între timp căuta prin telefon o înregistrare video. Când a găsit-o, a așezat ecranul în fața jucăriei. În video se vedea cum Susan își dădea jos ciorapii și chiloții. Filmarea părea făcută de la nivelul pardoselii din băile de la școală, din spatele closetului. Camera fusese poate montată între coșul de gunoi și perete. Pe fundal s-au auzit niște pârțuri și toate trei au izbucnit în râs, apoi au țipat de plăcere când au văzut-o pe Susan cum a rămas să se uite la propriul rahat înainte de a trage apa.

–Gagica asta, iubi, are bani căcălău, a spus Katia. Îi împărțim: jumate pentru tine, jumate pentru noi. Clanul nu mai poate să o jumulească de bani, ne-a luat Conducerea în vizor.

Robin nu știa despre ce vorbesc, de altfel nici nu era prima dată când clanul nu o includea și pe ea în activități ilegale. În curând Katia avea să-și încheie numărul și îi venea ei rândul, numai că ea nu se gândise la nimic. Îi transpiraseră palmele. Katia și-a scos creionul și caietul și a început să noteze.

–Aici sunt datele căcăcioasei: numele complet, telefonul, e-mailul, adresa poștală, a spus, punând hârtia lângă fotografie.

–Și cum o să facă domnișorul să ne dea banii? a întrebat-o Amy pe Katia, făcând cu ochiul la camera presupusului domn aflat de partea cealaltă.

Katia părea să șovăie.

–Nu știm nici cine dracu' e, a continuat Amy. De aia îi arătăm țâțele, nu?

Katia a privit-o pe Robin, cerându-i parcă ajutor. Acesta era unul dintre puținele cazuri în care apelau la ea, și anume când, în momentele critice, ajungeau să se ciondănească.

–Ia spune, cum o să ne dea domnul adresa lui? a continuat Amy în zeflema.

–Știu eu cum, a spus atunci Robin.

Amândouă au privit-o surprinse.

Asta avea să fie provocarea ei și așa avea să iasă din impas. Ursulețul panda s-a întors și el, voia să vadă ce se întâmplă. Robin a lăsat albumul din mână, s-a dus la șifonier și a căutat prin sertare. S-a întors cu o planșetă de spiritism și a deschis-o pe podea.

–Urcă-te, i-a spus.

Jucăria s-a executat. Cele trei rotițe de plastic de la bază au aderat fără probleme pe carton și au urcat pe tăblie. A început să se miște încoace și încolo printre literele alfabetului, studiindu-le parcă. Chiar dacă ocupa cu întregul corp mai mult de o literă, nu era greu să se înțeleagă care era cea indicată, ascunsă între rotițe. Jucăria s-a așezat sub arcul descris de alfabet

și nu s-a mai mișcat de acolo. Era cât se poate de clar că știa cum funcționa o planșetă vorbitoare. Robin s-a întrebat ce avea să facă atunci când fetele aveau să plece și avea să rămână din nou singură cu ursulețul, mai ales acum, că îi arătase sânii și că găsisese o formă de comunicare cu el.

– Grozav, a spus Amy.

Și lui Robin i-a scăpat un zâmbet strâmb.

– Care dintre noi crezi că are țâțe mai mișto? a întrebat Katia.

Ursulețul a început să se miște cu repeziciune pe literele planșetei.

B L O N D A

Katia a zâmbit cu mândrie, știind poate că era adevărat.

Cum oare de nu i-a trecut prin cap mai devreme șmecheria cu planșeta vorbitoare? s-a gândit Robin. Ursulețul tot umbla încoace și încolo prin camera ei de mai bine de o săptămână. Ar fi putut să stea de vorbă cu el pe îndelete, poate că era cineva deosebit, un băiat de care ar fi putut să se îndrăgostească, însă acum ratase orice posibilitate.

– Încheiem afacerea „căcăcioasa”? a întrebat Katia arătându-i încă o dată fotografia lui Susan.

Jucăria s-a pus în mișcare și a scris din nou.

C U R V E L O R

Robin s-a încruntat, simțindu-se jignită, dar poate că ursulețul avea dreptate să le insulte: și ea știa că nu era bine ceea ce făceau. Katia și Amy au schimbat priviri între ele și și-au zâmbit pline de mândrie, apoi au scos limba la cameră.

– Ce nesimțit, a spus Amy. Ia să vedem ce ne mai spune domnul.

– Și ce mai suntem, vibrator mic ce ești? îl tot îndemna Katia, lansându-i bezele senzuale. Ce-ai vrea tu să mai fim?

B A N I

Nu era ușor de urmărit.

A S T E P T D E L A V O I

Toate trei s-au uitat una la alta.

T A T E F I L M A T E 8 0 0 X F I E C A R E
 2 4 0 0 D O L A R I

Amy și Katia s-au privit câteva clipe și au izbucnit în râs. Robin se ținea de tricou, strângând tare materialul în pumni și zâmbind forțat.

– Și de la cine ai să iei banii, ia spune? a întrebat Amy, prefăcându-se că își ridică din nou tricoul.

D A C A N U T R I M I T M A I L C U T A T E
 L U I S U S A N

Pentru prima dată, Amy și Katia au devenit serioase. Robin nu era hotărâtă de ce parte să treacă, poate că ursulețul era un justițiar.

– Poți să-i trimiți ce vrei, a spus Amy, avem cele mai mișto țâțe din oraș, n-avem de ce să ne fie rușine.

Robin știa că nu se refereau și la ea. Amy și Katia au bătut palma. Atunci jucăria a început să danseze pe tableie și să scrie întruna, formând cuvinte pe care Robin abia dacă izbutea să le citească.

AMX6VIDEOCUMAMALUIROBIN
 CANDSECACASISORSASEMAS
 TURBEAZA

Nici una nu-și putea lua ochii de la tableie, trebuia urmărit literă cu literă.

TAC S U S P U N E P O R C A R I I M E
 N A J E R E I

Amy și Katia priveau fascinate dansul jucăriei pe planșetă, așteptând cu răbdare să citească o nouă umilință.

ROBINGOALA OVORBESTE DE
 RAUPEAMYLA TELEFON

Amy și Katia s-au privit una pe alta, apoi au privit-o pe Robin fără să mai zâmbească.

CANDROBINSECREDEAMYSI
 KATIASISEFACECALESARUTA

Jucăria scria mai departe, dar Amy și Katia s-au săturat să mai citească. S-au ridicat în picioare, și-au strâns lucrurile și au ieșit trântind ușa după ele.

Tremurând, pe când aparatul se tot mișca pe tableie, Robin încerca să descopere cum naiba putea să-l închidă. Nu avea întrerupător, deja își dăduse seama de asta mai înainte, în culmea disperării nu găsisese o altă variantă. L-a apucat zdravăn și a încercat să-i desfacă partea de jos cu vârful unei foarfeci. Mișca mai departe din roțițe, încercând să scape, însă fără folos. Robin nu a găsit nici o fantă de care să tragă, așa că l-a lăsat din nou pe podea, iar acesta a urcat iar pe planșetă. Robin l-a alungat cu o lovitură de picior. Ursulețul a început să țiuie, iar ea să țipe, nu știa că aparatul putea să emită sunete. A ridicat tableia și a aruncat-o în capătul celălalt al camerei. A încuiat ușa încăperii și s-a întors să-l prindă sub găleată de parcă ar fi încetat să captureze o insectă nemaiîntâlnită. A reușit să pună găleata peste el, s-a așezat deasupra și a rămas așa, ținându-se de margini și oprindu-și respirația de câte ori jucăria lovea plasticul, străduindu-se din răspuțeri să nu plângă.

Când mama ei a chemat-o la cină, a strigat că nu se simțea bine și că avea să se culce fără să mănânce. A așezat deasupra găleții cutia mare de lemn în care își ținea caietele și manualele pentru școală, imobilizându-l astfel. Cineva îi spusese că dacă nu puteai să-l distrugi, singura metodă de a-l stinge era să aștepți până i se termina bateria. Așa că și-a luat perna în

brațe și s-a pus să aștepte în pat. Captiv în găleată, ursulețul a țiuit ore în șir, lovindu-se de pereții de plastic ca o muscă uriașă, până când, aproape în zori, camera a rămas într-o tăcere totală.

Pe ecran a apărut o fereastră de dialog. Cerea numărul de serie, iar Emilia a oftat și s-a așezat mai comod pe scaunul împletit. Genul acesta de informații o scotea cel mai mult din sărite. Bine cel puțin că fiul ei nu se afla acolo, contabilizând în tăcere trecerea timpului cât ea își căuta ochelarii pentru a se mai uita o dată peste instrucțiuni. S-a așezat mai bine la masa de scris, ca să nu o mai doară spatele. A tras adânc aer în piept, a expirat, apoi a introdus codul cartelei, verificând fiecare semn. Știa că fiul ei nu avea timp de asemenea prostii, dar chiar și așa, își imagina cum o spionează printr-o cameră de luat vederi ascunsă pe coridor, suferind din acel birou din Hong Kong pentru nepriceperea ei, la fel cum ar fi făcut și soțul ei dacă ar mai fi fost în viață. După ce a vândut și ultimul cadou trimis de fiul ei, Emilia a achitat restanțele de plată pentru apartament. Nu știa prea multe despre ceasuri, nici despre portofele cu design exclusivist, nici despre pantofii sport, dar avea destulă experiență de viață încât să înțeleagă că orice lucru învelit în mai mult de două folii de

celofan, predat destinatarului într-o cutie pentru obiecte fragile pe bază de semnătură după prezentarea documentului de identitate, costa îndeajuns de mult încât să acopere cheltuielile ei de pensionară, și să-și dea seama cât de puține lucruri cunoștea fiul său despre propria mamă. Când a împlinit nouăsprezece ani, fiul risipitor a fost ispășit cu salarii obscene și plimbat prin toată lumea. De acum nimeni nu avea să i-l mai aducă înapoi, iar Emilia încă nu știa pe cine să învinovățească pentru asta.

Ecranul a început din nou să clipească, „Număr de serie acceptat“. Nu avea un calculator de ultimă generație, dar pentru cât îi trebuia ei era de ajuns. Al doilea mesaj spunea: „conectare mutzunaki“, după care a început să ruleze un nou program. Emilia s-a încruntat: la ce foloseau aceste mesaje dacă erau indecifrabile? O enervau, aproape mereu aveau legătură cu dispozitivele pe care i le trimitea fiul ei. La ce bun să-și piardă vremea încercând să înțeleagă aparate pe care nu avea să le mai folosească? Mereu se întreba asta. S-a uitat la ceas. Se făcuse aproape șase de ja. Băiatul avea să sune ca s-o întrebe cum i se păruse cadoul, așa că a încercat iar să se concentreze. Pe ecran a apărut acum o interfață cu tastatură, ca în jocul video cu bălălia navală pe care obișnuia să îl joace cu fiul ei înainte să i-l ia oamenii aceștia din Hong Kong. Deasupra tastelor apărea un mesaj de alertă cu

acțiunea „trezire“. L-a selectat. Ecranul a fost ocupat aproape în întregime de un video, iar tastatura a rămas vizibilă într-o parte și-n alta, simplificată sub formă de iconuri. Emilia a văzut pe ecran bucătăria unei case. S-a întrebat dacă era cumva apartamentul fiului ei, chiar dacă nu părea a fi stilul lui, întrucât locul arăta prea dezordonat și înșesat de lucruri ca să-i aparțină. Pe masă se aflau niște reviste sub sticle de bere, cești și farfurii murdare. În spate, bucătăria dădea spre un mic living, în aceeași stare.

S-a auzit un murmur ușor ca un cântec, iar Emilia s-a apropiat de ecran încercând să înțeleagă. Boxele ei erau vechi și scoteau un bâzâit continuu. Sunetul s-a repetat și până la urmă a descoperit că era vorba de o voce feminină: i se vorbea într-o limbă străină din care nu înțelegea nimic. Emilia înțelegea engleză dacă i se vorbea rar, dar ce auzea acum nu semăna câtuși de puțin cu engleza. Atunci a apărut cineva pe ecran, era o fată cu părul umed și deschis la culoare. Când aceasta a început iar să vorbească, s-a deschis o nouă fereastră de dialog care întreba dacă era nevoie să se activeze opțiunea de traducere. Emilia a acceptat, a selectat butonul „Spaniolă“, iar când fata a rostit din nou câteva cuvinte, în dreptul imaginii a apărut un subtitlu:

„Mă auzi? Mă vezi?“